

Hồi 19

Ứng Mạng Tiên Ngôn

Râm...

Cách cửa ngôi cổ miếu bật ra. Mười gã cao thủ giáo đồ Dị Thần Giáo rầm rập bước vào. Tất cả những gã đó đều vận võ phục đỏ ối, đầu chít khăn đỏ...

Vi Thiên Cơ và Hạ Quân Bình nấp sau bệ thờ quan sát những gã môn hạ Dị Thần Giáo. Hai người thấy mười người xếp thành hàng dọc như đang chuẩn bị nghênh tiếp yếu nhân nào đó của Dị Thần Giáo.

Từ ngoài cửa miếu một nữ nhân vận võ phục bạch y, che mặt bằng vuông lục trắng, chỉ chừa đôi thu nhân long lanh, đen láy như hai hạt nhân.

Mặt hoa của Vi Thiên Cơ sa sầm khi thấy nữ nhân kia. Nàng truyền âm nhập mật nói với Hạ Quân Bình:

- Hạ công tử nhận ra cô ta chứ?

Hạ Quân Bình lắc đầu.

Vi Thiên Cơ nhìn lại nữ nhân che mặt

Một gã môn hạ đội xích y nhắc chiếc đôn cho nàng ngồi. Sự kính cẩn của gã chứng tỏ thân phận rất cao của nữ nhân trong giáo giới Dị Thần.

Nàng yên vị xong, mới phát lệnh:

- Đưa gã vào!

Từ ngoài cửa miếu, hai gã xích y dẫn Dương Quân Tùng vào cổ miếu.

Vi Thiên Cơ vừa thấy Dương Quân Tùng đã ngây người sửng sốt nhìn Hạ Quân Bình.

Hạ Quân Bình cũng ngỡ ngẩn chẳng khác gì nàng.

Vi Thiên Cơ nhe mày. Nàng như không còn tin vào mắt mình nữa, nghĩ thầm:

- "Thật là kỳ lạ, sao trên đời lại có hai người giống nhau như hai giọt nước?"

Nàng nhìn qua Quân Bình, truyền âm nói:

- Hạ huynh nghĩ thế nào?

Quân Bình lắc đầu.

Thiên Cơ nói tiếp:

- Chúng ta có bị hoa mắt không?

- Chúng ta không bị hoa mắt đâu, nhưng đây là một chuyện không thể nào tưởng tượng được.

Bên ngoài, nữ nhân nhìn Dương Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử, một lần nữa bốn cô nương hỏi người bộ Lường Thiên Xích Thiên Can, người giấu ở đâu?

Quân Tùng nhăn nhó, gãi đầu:

- Tại hạ đã nói năm lần bảy lượt rồi, rằng tại hạ không giống Tiểu Thần Toán Tử, hay Toán Tử Tiểu Thần gì cả. Tại hạ cũng chẳng hề biết Lường Thiên Xích Thiên Can hay Can Thiên Xích Lường. Tại hạ là Dương Quân Tùng, thiên hạ đệ nhất hoả đầu quân của trấn Trung Châu.

- Người vẫn còn khăng khăng nói nhăng nói cuội nữa à?

- Không phải là không phải chứ gì mà nhăng với cuội.

Dương Quân Tùng rít một luồng chân khí thật sâu, gất gổng nói:

- Nếu như có cô nương muốn tại hạ trở nghề hoả đầu quân thì tại hạ sẵn sàng biểu diễn thiện nghệ cho cô nương thấy. Còn như hỏi tại hạ về cái của khi Lường Thiên Xích Thiên Can, hay Tiểu Thần Toán Tử gì đó thì Dương Quân Tùng này đành chịu vậy.

Đôi chân mày của nữ nhân cau hấn lại.

Nàng chìa tay về phía gã môn hạ đứng bên cạnh:

- Đưa chân dung của Hạ Quân Bình ra đây.

Gã môn hạ liền trao qua tay nàng bức chân dung hoa tiết cuốn tròn. Nữ nhân mở bức chân dung ra ngắm nhìn rồi định nhãn quan sát Dương Quân Tùng rồi nhìn lại bức chân dung.

Nữ nhân hừ nhạt nói:

- Người vọng ngôn ba hoa cũng bằng thừa mà thôi. Tiểu Thần Toán Tử... Người định qua mắt bốn cô nương ư?

Nàng vừa nói vừa thấy bức chân dung về phía Dương Quân Tùng. Quân Tùng đón lấy bức chân dung rồi ngắm nhìn. Y sững sờ há hốc miệng mãi một lúc mới thốt lên:

- Trời đất!

Nữ nhân cười khẩy. Tiếng cười của nàng nghe thật trong trẻo và đầy ẩn tượng. Nàng nói:

- Tiểu Thần Toán Tử... Người còn chối thân phận của mình nữa hay không?

Quân Tùng cuộn tròn bức họa chân dung .

- Hấn giống tại hạ như hai giọt nước, nhưng Quân Tùng là Quân Tùng. Còn người ta là người ta.

Cặp chân mày vòng nguyệt của nàng lại nhíu vào. Buông một tiếng thở ra, nữ nhân gần giọng nói:

- Tiểu Thần Toán Tử, dù cho người có dụng xảo ngôn thì cũng không chối thân phận của người đâu. Người muốn giữ lại cái mạng của mình thì phải nói ra bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can.

Quân Tùng gắt gỏng nói:

- Tại sao nàng lại không tin ta chứ? Nếu như ta biết bộ thiên thư khỉ kia thì đã trao quách cho nàng rồi. Trên đời này, người giống người là lẽ bình thường thôi mà. Cũng như giọt nước này giống như giọt nước kia chứ có lạ gì mà nàng cứ khẳng khẳng nói Quân Tùng hỏa đầu quân là Tiểu Thần Toán Tử.

Quân Tùng bực dọc gãi đầu:

- Ta tức chết đi được. Tại sao cái gã Tiểu Thần Toán Tử ôn dịch kia lại có chân diện giống Quân Tùng chứ? Phải chi cái mặt của người giống con cá ngao thì ta đâu đến nỗi bị như thế này.

Thiên Cơ nhìn qua Quân Bình, mỉm cười.

Quân Bình nhìn nàng, nhún vai.

Thiên Cơ nói bằng thuật truyền âm nhập mật:

- Nếu chân diện dung của Hạ huynh đúng như gã kia nói thì Thất Tiên Tử Tục Vạn Hương đã không động tâm giải thoát cho huynh đâu.

- Tiếc mặt của Quân Bình lại không giống như gã công tử kia nói.

Nữ nhân từ từ đứng lên. Nàng bước đến đứng đối mặt với Quân Tùng:

- Tiểu Thần Toán Tử.... Nếu người không nói ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can thì bổn cô nương buộc phải dụng đến cực hình.

Quân Tùng biến sắc, ấp úng nói:

- Cô nương dụng cực hình với ta à?

- Bổn cô nương không nói ngoa đâu.

Quân Bình giãy nảy, nhăn nhó nói:

- Cô nương hãy xét lại đi. Xem cho kỹ bức họa tiết, có thể có điểm nào đó phân biệt giữa tại hạ và cái gã ôn dịch Tiểu Thần Toán Tử của cô nương.

Nàng gắt gỏng nạt ngang:

- Bốn cô nương đã xem kỹ rồi.

- Xem kỹ lại nữa đi mà.

- Bốn cô nương đã cho người xem rồi đó. Thế người có tìm ra chỗ nào để phân biệt không?

Dương Quân Tùng lại giở bức họa tiết. Y bất giác reo lên:

- A, đây rồi!

- Người phát hiện ra bức họa tiết này có chỗ nào khác với người?

Quân Tùng xuýt xoa nói:

- Nếu không phát hiện ra thì Quân Tùng chắc bị cực hình tra khảo của cô nương. May quá... tại hạ lại phát hiện ra.

Nữ nhân nghiêm giọng nói:

- Công tử phát hiện chỗ nào?

Quân Tùng ngấm bức họa tiết, xuýt xoa nói:

- Ài chà... mắt, tai, mũi, miệng và kể cả bộ mặt của gã Tiểu Thần Toán Tử này đều giống tại hạ, nhưng rõ ràng có khác một chỗ rất rõ.

Nữ nhân nhìn thẳng vào mặt Dương Quân Tùng.

Quân Tùng mặc nhiên với cái nhìn của nàng mà dừng dừng nói:

- Cô nương biết y khác chỗ nào không?

Nàng nghiêm giọng hỏi:

- Chỗ nào?

- Y có cái thần của chủ nhân bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can, tất sẽ mang chân mạng võ lâm minh chủ. Còn tại hạ thì có cái thần của thiên hạ đệ nhất hỏa đầu quân. Cả tại hạ lẫn gã Tiểu Thần Toán Tử này đều có cốt mạng của thiên hạ đệ nhất cả, nhưng gã là người của võ lâm còn tại hạ là người của bếp lò. Cái đó là cái khác cơ bản, cô nương chắc sẽ nhận ra.

Nữ nhân cau mày:

- Công tử nhận xét như thế à?

- Tại hạ không thể nào nhận xét sai được.

- Công tử nhận xét tinh tường lắm!

- Cô nương đã khảng khái như vậy, Quân Tùng này cảm kích vô cùng.

Y ôm quyền xá nữ nhân, hứng khởi nói:

- Trắng đen đã được phân biệt, giờ tại hạ mạng phép cáo từ.

Dương Quân Tùng xá thêm một lần nữa, khách sáo nói:

- Cô nương bảo trọng, tại hạ mong cô nương sớm tìm được Tiểu Thần Toán Tử.

Y thốt dứt lời, trở bộ quay bước bỏ đi ra cửa. Y đi được quá đến ngưỡng cửa cổ miếu thì hai gã môn hạ Dị Thần Giáo với trường đao án ngang cản lại.

Quân Tùng nhú mày nói:

- Tại hạ chẳng còn gì ở đây nữa, các vị cản ta làm gì. Khi nào Quân Tùng mở được một tửu điểm, sẽ thân hành mời các vị đến thưởng lãm tài nghệ thiên hạ đệ nhất hoả đầu quân của tại hạ.

Y vừa dứt câu thì nữ lang cũng khẽ khoát tay ra hiệu. Tất nhiên Quân Tùng đâu thoát được cái khoát tay của nàng. Nói xong câu đó, Quân Tùng len qua giữa hai gã môn hạ Dị Thần Giáo toan bước ra ngoài thì hai gã đó lại cặp nách y.

Quân Tùng thét lên:

- Các người làm gì vậy?

Mặc cho Quân Bình thét, hai gã môn hạ Dị Thần Giáo vẫn nhắc bổng y lên, kéo lê về phía nữ lang.

Quân Tùng giãy nẩy:

- Ta đã nói rõ trắng đen rồi mà.

Mặc cho nói rõ trắng đen rồi mà.

Mặc cho y thét, hai gã môn hạ Dị Thần Giáo vẫn đè Quân Tùng nằm xuống sàn cổ miếu.

Nữ lang lạnh nhạt nói:

- Công tử quả là kẻ ngoa ngôn hồ đồ xem thường bốn cô nương. Công tử tưởng nói nhăng nói cuội thì bốn cô nương tin sao?

Nàng thở hắt ra một tiếng, rồi phán lệnh:

- Khảo hình !

Hai gã Dị Thần Giáo liền ép Quân Tùng nằm xuống sàn cổ miếu, trong khi nữ lang lòn tay sau lưng rút ngọn roi da.

Nàng nhìn Quân Tùng nhặt nhẹo nói:

- Sao... công tử có khai ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lưỡng Thiên Xích Thiên Can hay không?

Quân Tùng thét lên:

- Tại hạ biết gì mà nói!

Lời còn đọng trên miệng. Quân Tùng thì nữ lang đã thẳng tay quất một ngọn roi đánh thẳng vào lưng gã.

Chát...

Quân Tùng nảy giật người thét lên:

- Ai cha...

Y muốn giãy giụa nhưng hai gã môn hạ Dị Thần Giáo ghềm cứng không sao nhúc nhích được.

Nữ lang giờ thẳng tay toan quất xuống một roi nữa thì Quân Bình gân cổ thét lớn:

- Dừng tay!

Nữ lang từ từ hạ tay xuống:

- Công tử nhớ ra nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích rồi chứ?

- Ối cha, đau thật đau thật đó.

- Nhát roi thứ hai còn đau hơn nữa.

Quân Tùng cau có nói:

- Buông tại hạ ra đi, rồi ta sẽ nói.

Nữ lang hất mặt. Hai gã giáo đồ liền buông tứ chi Quân Tùng. Y uể oải đứng lên. Xoa vùng lưng vừa bị nhát roi của nữ lang, Quân Tùng xuýt xoa nói:

- Nhờ có nhát roi của nàng mà tại hạ mới nhớ ra.

- Công tử nhớ nơi cất giấu bộ thiên thư Lường Thiên Xích phải không?

Quân Tùng thở dài nói:

- Ngoài bộ thiên thư đó còn một điều vô cùng hệ trọng. Nếu không có nhát roi tàn nhẫn của nàng thì tại hạ đã không nhớ được cái gì rồi.

- Bỏn cô nương hy vọng công tử sẽ không dụng những lời xảo ngôn hồ đồ như vừa nói.

Quân Tùng lắc đầu:

- Tại hạ đâu muốn chịu thêm đòn roi mà xảo ngôn với cô nương.

- Thế thì công tử hãy nói.

- Nói phải có đầu có đuôi chứ.

- Tôi đang rửa tai nghe những lời giải trình của công tử.

Dương Quân Tùng gãi đầu:

- Thế này... Tại hạ vốn có người anh song sinh giống tại hạ như hai giọt nước. Người đó chính là Tiểu Thần Toán Tử.

Nữ lang cau mày.

- Đừng nóng giận. Từ từ tại hạ sẽ kể cho cô nương hiểu.

- Tôi muốn biết nơi cất giữ bộ thiên thư Lường Thiên Xích. Công tử nói ra chỗ đó đi.

Quân Tùng gãi đầu:

- Nhất thời tại hạ không nhớ ra, nhưng nhất định sẽ dẫn cô nương đến chỗ đó.

- Sao... Công tử không nhớ à?

- Sự thật là như vậy đó.

Nữ lang toan quát roi vào Quân Tùng nhưng y đã vội khoát tay co người lại:

- Hãy nghe tại hạ nói đã chứ. Đại ca của tại hạ đúng là Tiểu Thần Toán Tử. Người có giữ bộ thiên thư Lường Thiên Xích của cô nương. Một hôm người bỗng gỡ chúng, bỏ nhà đi, tại hạ chẳng biết y đi đâu, nhưng trước khi đi y có nói đến...

Quân Tùng xoa trán.

Nữ lang gắt gỏng nói:

- Y nói gì?

- Để tại hạ nhớ coi... À.... Y nói đến bộ thiên thư Lường Thiên Xích Thiên Can. Đó là bộ sách có thể đưa y đến chức vị võ lâm minh chủ.

Nữ lang lườm Quân Tùng.

Quân Tùng rúm người lại:

- Y còn nói đến... cái gì nhỉ...

Quân Bình vỗ trán mình.

Nữ lang từ từ rút tay lại như hờm chuẩn bị phát ra một ngọn roi nữa.

Quân Tùng hỏi hả:

- Ta nhớ ra rồi. Đại ca ta nhắc đến Thiên Ma Cốc. Đúng rồi, Thiên Ma Cốc.

Y vỗ tay:

- Đúng rồi... Có thể đại ca đã đem bộ thiên thư Lường Thiên Xích giấu trong Thiên Ma Cốc.

Cặp chân mày vòng nguyệt của nữ lang nhú khịt lại với nhau. Nàng gay gắt nói:

- Thiên Ma Cốc?

Quân Tùng gật đầu:

- Đúng như vậy đó. Bộ thiên thư Lường Thiên Xích mà cô nương nói đến nhất định đã được đại ca giấu ở Thiên Ma Cốc.

- Thiên Ma Cốc, bốn cô nương từng nghe nói đến địa danh này.

Quân Tùng chớp mắt:

- Cô nương chưa từng nghe à?

- Nếu cô nương chưa từng nghe địa danh Thiên Ma Cốc thì là lời xảo ngôn của công tử.

Quân Tùng trợn mắt, khoát tay:

- Cô nương không biết nhưng tại hạ biết. Tại hạ sẽ đưa cô nương đến Thiên Ma Cốc.

Tất cả những lời đối đáp giữa Dương Quân Tùng và nữ lang vận võ phục bạch y đều đến tai Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ và Hạ Quân Bình. Hạ Quân Bình thấy Quân Tùng bị hoá vô đơn chí, bất giác động lòng, liền quay sang nói với Thiên Cơ:

- Vi cô nương... Vi cô nương có thể giúp y được không?

Nàng nhìn Quân Bình:

- Huynh muốn giúp gã à?

- Tại hạ không đành lòng thấy người vì giống mình mà gặp họa.

Thiên Cơ mỉm cười, truyền âm nói:

- Nếu Thiên Cơ giúp thì huynh mắc nợ Thiên Cơ đó.

Quân Bình khẽ gật đầu.

Thiên Cơ lườm chàng, rồi bước ra khỏi bệ thờ.

Vừa xuất hiện, Thiên Cơ lên tiếng nói:

- Thiên Cơ cũng có thể đưa cô nương đến Thiên Ma Cốc.

Bọn môn hạ Dị Thần Giáo bất ngờ thất người từ sau bệ thờ thần hoàng bước ra, đồng loạt rút binh khí. Binh khí của bọn giáo đồ chưa kịp tuốt khỏi ra thì ngọc thủ của Vi Thiên Cơ đã cất lên .

Rét...

Hai ánh chớp bạc hình cánh chim cắt một đường vòng cung thật tuyệt đẹp, rồi quay trở lại song thủ của nàng. Khi chúng nằm gọn trong ngọc thủ của Vi Thiên Cơ thì năm gã môn hạ Dị Thần Giáo đã bị đứt yết hầu ngã vật xuống sàn miếu cổ.

Thiên Cơ nói:

- Muốn đến Thiên Ma Cốc phải có ma theo cùng.

Nữ lang nhanh chóng nhận ra Vi Thiên Cơ. Nàng buột miệng thốt:

- Chủ nhân Phi Tiên Hồ.

Cùng với lời nói đó, nữ lang thi triển bộ pháp thần kỳ lòn ra sau lưng Dương Quân Tùng. Ngọc roi của nàng nhanh chóng quất lấy cổ họ Dương.

Thiên Cơ cau mày.

Nàng toan thốt lời nói khích nữ kang kia, để buộc ả phải giao thủ với mình, nhưng nữ lang như đọc được ý niệm của nàng, liền phát lệnh:

- Giết nàng cho bốn cô nương!

Năm gã Dị Thần Giáo đồ còn lại đồng loạt vung đại đao lao vào Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ, trong khi nữ lang cấp ngang hông Dương Quân Tùng thoát nhanh ra ngoài miếu cổ.

Thấy nữ lang cấp Quân Tùng bỏ đi, Thiên Cơ khẩn trương, dụng luôn cặp phi điều thiên can danh bất hư truyền làm nên danh vị chấn động võ lâm của mình.

Năm lưỡi đao đồng loạt bị chiếc phi điều thiên can từ hữu thủ của nàng thoát ra đánh bật ngược trở lại, còn chiếc bên trái như một chiếc lưỡi tầm sét ngoằn ngoèo lia nhanh qua vùng yết hầu của năm gã môn hạ Dị Thần Giáo.

Những tiếng rú thét lên thảm não rồi năm gã đó đổ sập tới trước chảng khác nào năm cây chuối bị phạt ngang. Hạ tử bọn giáo đồ Dị Thần Giáo, Vi Thiên Cơ lạng người băng ra bên ngoài cổ miếu, nhưng bóng dáng của nữ lang và Dương Quân Tùng đã mất hút rồi.

Nàng đảo mắt nhìn quanh.

Hạ Quân Bình từ trong cổ miếu bước ra.

Vi Thiên Cơ hậm hực nói:

- Tức thật... ả đã thoát chạy cùng với gã kia rồi.

Hạ Quân Bình lo lắng.

Vi Thiên Cơ nói:

- Hạ huynh sao lại ngờ ngẩn như vậy?

- Chúng ta không giải thoát được cho vị huynh đệ kia.

Vi Thiên Cơ sa sầm mặt hoa:

- Y giống huynh do ý trời. Nếu như bọn Dị Thần Giáo đem gã đi thì huynh càng có cơ hội đến được đền thiêng.

Nhưng sao Hạ Quân Bình vẫn lo lắng bồn chồn. Hạ Quân Bình có cảm giác nao nao khi không giải thoát được vị huynh đệ kia. Cảm giác đó gợi cho Hạ Quân Bình ý nghĩ, mình và người kia có mối quan hệ với nhau.

Vi Thiên Cơ lắc đầu:

- Người giống người là chuyện bình thường thôi.
- Biết là như vậy, nhưng Hạ Quân Bình vẫn nao nao khi nghĩ đến y.

Chàng nhìn Vi Thiên Cơ:

- Vi Thiên Cơ... Hạ Quân Bình và cô nương phải tìm ra người đó. Hạ Quân Bình muốn gặp y.

Nàng lườm chàng:

- Nhưng trước hết phải tìm đại phu để trị nội thương cho huynh đã.

Giọng của nàng thật nghiêm buộc Hạ Quân Bình phải tuân phục.

Hạ Quân Bình buông một tiếng thở ra:

- Hạ Quân Bình theo chỉ huấn của Vi cô nương. Nhưng nhất định phải tìm ra vị huynh đệ kia.

- Khi nào huynh bình phục, Vi Thiên Cơ sẽ đi tìm cho huynh.

--- 000 ---